

Up against the wall motherfuckers!

We've come for what's ours..

Αυτές τις μέρες οργής, το θέαμα ως εξουσιαστική σχέση, ως η σχέση που εντυπώνει τη μνήμη στα πράγματα και στα σώματα βρίσκει απέναντί του μια διάχυτη αντιεξουσία η οποία απεδαφικοποιεί τις εντυπώσεις, επιτρέποντάς τους να πληνθούν πέρα από την τυραννία της εικόνας, στο πεδίο των αισθήσεων. Οι αισθήσεις επιτελούνται πάντοτε ανταγωνιστικά —πράτνεται πάντα ενάντια σε κάτι— μα υπό την παρούσα συνθήκη οδηγούνται σε μια οδσένα και πιο οξυμμένη, ριζική πόλωση.

Απέναντι στα ειρηνιστικά γελοιογραφήματα του αστικού τύπου, "η βία είναι απαραίδεκτη πάντα, πάντοτε, παντού", δεν μπορούμε παρά να καγχάσουμε: ο κανόνας σας, ο κανόνας της πραότητας και της συναίνεσης, του διαλόγου και της αρμονίας, δεν είναι παρά η υπολογισμένη απόλαυση της αγριότητας, η υπεσχημένη αιματοχυσία. Το δημοκρατικό καθεστώς με το ειρηνικό προσωπείο δεν σκοτώνει κάθε μέρα Αλέξηδες ακριβώς γιατί σκοτώνει κάθε μέρα χιλιάδες Αχμέτ, Φατιμάδες, Χόρχε, Τζιν Τιάο, και Μπενταζίρ: γιατί σκοτώνει συστηματικά, δομικά και αμείλικτα ολόκληρο τον τρίτο κόσμο, δηλαδή το παγκόσμιο προλεταριάτο. Έτσι, μέσα από αυτή την σφαγή που με πραότητα διεξάγεται καθημερινά, γεννιέται η ιδέα της ελευθερίας: όχι σαν ένα δήθεν πανανθρώπινο αγαθό, όχι σαν ένα φυσικό δικαίωμα όλων, μα ως η πολεμική ιαχή των κολλασμένων, ως το πρόταγμα του εμφύλιου πολέμου.

Η ιστορία της έννομης και της αστικής τάξης μας πλένει το μυαλό με μια εικόνα αργής και σταθερής προόδου της ανθρωπότητας στην οποία η βία φαντάζει σε μια θλιβερή εξαίρεση κάποιων οικονομικά, συναισθηματικά και πολιτισμικά υπανάπτυκτων. Όμως όλοι όσοι έχουμε συνθιβεί στα θρανία, στα γραφεία, στα εργοστάσια, γνωρίζουμε πολύ καλά πως η ιστορία δεν είναι τίποτα άλλο από μια αλληλουχία βιοπραγιών η οποία εγκαθίσταται σε ένα σκαίο σύστημα κανόνων. Οι καρδινάλιοι της ομαλότητας δακρύζουν για τον νόμο που παραβιάστηκε από την σφαίρα του γουρουνιού Κορκονέα. Όμως ποιος δεν γνωρίζει πως η ισχύς του νόμου είναι απλά η ισχύς των ισχυρών; Πως ο νόμος ο ίδιος είναι αυτός που επιτρέπει να ασκηθεί βία επί βίας; Ο νόμος είναι πέρα για πέρα κενός, δηλαδή δεν περιέχει κανένα νόημα, κανέναν στόχο πέρα από την κωδικοποιημένη ισχύ της επιβολής.

Παράλληλα, η διαλεκτική των αριστερών προσπαθεί να κωδικοποιήσει την σύγκρουση, την μάχη, τον πόλεμο, με την λογική της σύνθεσης των αντιθέτων. Κατασκευάζει έτσι μια τάξη, μια ειρηνοποιημένη συνθήκη όπου καθετί βρίσκεται την θεσούλα του. Όμως το πεπρωμένο της σύγκρουσης δεν είναι η σύνθεση, και το πεπρωμένο του πολέμου δεν είναι η ειρήνη. Η κοινωνική εξέγερση αποτελεί την συμπύκνωση

κι έκρηξη χιλιάδων αρνήσεων, μα δεν περιέχει ούτε σ' ένα της μόριο, ούτε σε μία της στιγμή την ίδια της την άρνηση, το ίδιο της το τέλος. Αυτό έρχεται πάντοτε βαρύ και σκυθρωπό σαν βεβαιότητα από τα έξω, από τους θεσμούς της μεσοδήλωσης και της εξομάλυνσης, από τους αριστερούς που υπόσχονται ψήφο στα 16, αφοπλισμό μα διατήρηση των γουρουνιών, κοινωνικό κράτος κοκ. Από όσους δηλαδή επιθυμούν να κεφαλαιοποιήσουν πολιτικά οφέλη πάνω στις πηλινές των άλλλων. Η γλυκύτητα του συμβιβασμού τους στάζει αίμα.

Η κοινωνική αντιβία δεν μπορεί να κατηγορηθεί για αυτό το οποίο δεν εικάζει: είναι μια βία πέρα για πέρα καταστροφική. Αν οι αγώνες της νεωτερικότητας έχουν να μας διδάξουν κάτι, αυτό δεν είναι η θλιβερή προσκόλλησή τους στο υποκείμενο (τάξη, κόμμα, γκρούπα), μα ο μεθοδολογικός τους αντιδιαλεκτισμός: η πράξη της καταστροφής δεν οφείλει κατ' ανάγκη να ενέχει μια διάσταση δημιουργίας. Με άλλα λόγια, η καταστροφή του παλιού κόσμου και η δημιουργία του νέου αποτελούν δύο διακριτά αλληλένδετες διαδικασίες. Το ζήτημα λοιπόν είναι ποιες μέθοδοι καταστροφής του υπαρκτού μπορούν να αναπτυχθούν σε διαφορετικά σημεία και στιγμές της εξέγερσης. Ποιες μέθοδοι μπορούν όχι απλά να συντηρήσουν την ένταση και την έκταση των ταραχών, μα να συντελέσουν στην ποιοτική τους αναβάθμιση. Οι επιθέσεις σε τμήματα, οι συγκρούσεις και οι αποκλεισμοί, τα οδοφράγματα και οι οδομαχίες αποτελούν πια καθημερινό και κοινωνικοποιημένο φαινόμενο στην μητρόπολη και πέρα από αυτήν. Κι έχουν συντελέσει σε μια σχετική απορύθμιση του κύκλου παραγωγής-κατανάλωσης. Δεν παύουν όμως να μένουν σε μια μερική στοχοποίηση του εχθρού, εξόφθαλμη και άμεση στον καθένα, αλλά εγκλωβισμένη σε μια και μόνο διάσταση της επίθεσης στις κυρίαρχες κοινωνικές σχέσεις. Ωστόσο, η ίδια η διαδικασία παραγωγής και κυκλοφορίας των εμπορευμάτων, με άλλα λόγια ο κορμός της σχέσης-κεφάλαιο δεν πλήττεται παρά έμμεσα από τις κινητοποιήσεις. Ένα φάντασμα πλανάται πάνω από την καμένη πόλη: η γενική άγρια απεργία διαρκείας.

Η παγκόσμια καπιταλιστική κρίση έχει στερήσει από τα αφεντικά την πιο δυναμική, την πιο εκβιαστική απάντηση στην εξέγερση: «Εμείς σας δίνουμε τα πάντα, και για πάντα, ενώ αυτοί το μόνο που προσφέρουν είναι ένα αβέβαιο παρόν». Με την μια εταιρία να καταρρέει μετά την άλλη, ο καπιταλισμός και το κράτος του δεν είναι πια σε θέση να υποσχεθούν τίποτα πέρα από χειρότερες ημέρες, σφίξιμο του ζωνταριού, απολύσεις, αναστολή των συντάξεων, περιστολή

της περίθαλψης, σύνθλιψη της δωρεάν παιδείας. Αντίθετα σε 7 μόνο ημέρες οι εξεγερμένοι έχουν αποδείξει έμπρακτα τι μπορούν να κάνουν: να μετατρέψουν την πόλη σε πεδίο μάχης, να δημιουργήσουν θύλακες κομμούνων κατά μήκος του αστικού ιστού, να εγκαταλείψουν τον ατομισμό και την μίζερη ασφάλειά τους αναζητώντας την σύνθεση της συλλογικής τους δύναμης και την ολική καταστροφή αυτού του δολοφονικού συστήματος.

Σε τούτο τον ιστορικό κόμβο της κρίσης, της οργής και της απαξίωσης των θεσμών στον οποίο στεκόμαστε επιτέλους, το μόνο που μπορεί να μετατρέψει την συστημική αποδιάρθρωση σε κοινωνική επανάσταση είναι η ολική άρνηση εργασίας. Όταν οι οδομαχίες θα δίνονται σε δρόμους σκοτεινούς από μια απεργία της ΔΕΗ, όταν οι συγκρούσεις θα συντελούνται εν μέσω τόνων αμάξευτων σκουπιδιών, όταν τα τρόλεϊ θα κλείνουν τις οδικές αρτηρίες εμποδίζοντας την διέλευση των μπάτσων, όταν ο απεργός δάσκαλος θα ανάβει το στουπί του εξεγερμένου μαθητή, τότε πια θα μπορούμε να πούμε: κανάγιες, οι μέρες της κοινωνίας σας είναι μετρημένες, ζυγιάσαμε τις χαρές της και τα δίκια της και τα βρήκαμε λειψά. Κι αυτό σήμερα δεν είναι πια μια φαντασίωση, μα μια απτή δυνατότητα στο χέρι του καθένα μας: η δυνατότητα να δράσουμε συγκεκριμένα πάνω στο συγκεκριμένο. Η δυνατότητα για την έφοδο στον ουρανό.

Αν όλα αυτά, δηλαδή η επέκταση της σύγκρουσης στη σφαίρα της παραγωγής-κυκλοφορίας, με σαμποτάζ κι άγριες απεργίες, φαντάζουν ακόμα άγουρα, ίσως φταίει που δεν έχουμε ακόμα καταλάβει πόσο γρήγορα αποσυντίθεται η εξουσία, πόσο γρήγορα οι συγκρουσιακές πρακτικές και οι αντιεραρχικές μορφές οργάνωσης κοινωνικοποιούνται: από τους μαθητές που λιθοβολούν τμήματα, μέχρι δημοτικούς υπαλλήλους και γείτονες που καταλαμβάνουν δημαρχεία. Η επανάσταση δεν γίνεται με δεήσεις και ευσέβεια προς τις ιστορικές συνθήκες. Πραγματοποιείται με το να αδράξουμε και την παραμικρή πιθανότητα ανταρσίας σε κάθε πτυχή του κοινωνικού, με το να μετατρέψουμε την κάθε διστακτική χειρονομία αποδοκιμασίας των μπάτσων σε οριστικό χτύπημα στα θεμέλια αυτού του συστήματος.

...off the pigs!